

uden videre. Det mener jeg er en urimelig påstand.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Ja, vi kan jo diskutere det her frem og tilbage i lang tid. Lad mig blot sige til slut, at jeg har læst op fra en artikel, og der står ikke noget i den artikel om, hvad der skete efterfølgende.

Til hr. Søren Søndergaard kan jeg sige, at forhåbentlig er der sket det, at man har taget sagen op inden for det sociale system. Så er det bare, jeg siger, og Dansk Folkeparti siger, at det ikke er nok. Det er det, vi gerne vil gøre opmærksom på under denne debat. Vi er nødt til at gøre noget mere fra samfundets side, og det er der altså opbakning til, i hvert fald ude i befolkningen. Tilsyneladende er der endnu ikke opbakning til det herinde i Folketinget. Det må vi så prøve at skabe.

Men afslutningsvis kan jeg sige, at vi rammer sådan en lidt øm tå hos Enhedslisten, som i mange, mange tilfælde jo afviser at gribe ind over for de grove kriminelle via nogle højere straffe på det her område. Det er en helt anden debat, men det er i hvert fald det spor, jeg kommer ind på, når jeg hører hr. Søren Søndergaard.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 67:

Forslag til folketingsbeslutning om afbrydelse af forældelse ved domfældtes unddragelse af straffuldbyrdsen.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 1/12 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

I det beslutningsforslag, som Tinget her skal behandle, opfordres regeringen til at ændre straffelovens regler om forældelse af idømt straf, så det ikke bliver muligt at undslippe straf ved f.eks. at rejse til udlandet.

Baggrunden for forslaget er, at straffeloven ikke i dag indeholder bestemmelser, der afbryder forældelsesfristen, når den dømte unddrager sig straffuldbyrdsen ved f.eks. at rejse til udlandet. Det betyder, at den tid, som den dømte opholder sig i udlandet for at undgå en idømt straf, ikke trækkes fra ved beregningen af den forældelsesfrist, som efter straffeloven gælder for fuldbyrdelse af den pågældende straf.

Som jeg gav udtryk for, da vi før jul drøftede sagen om Ole B. Hansen i Retsudvalget, kan det virke stødende for den almindelige retsfølelse, når vi oplever, at en person kan opholde sig i et andet land og dermed undgå at afsone den straf, den pågældende er idømt. Som jeg tilkendegav over for Retsudvalget i december, er der efter min opfattelse absolut god grund til at overveje, om der skal ændres i de gældende regler.

Hovedbaggrunden for, at reglerne ser ud, som de gør, er hensynet til den nordiske retsenhed på området, det hensyn afspejler sig også i den nordiske straffuldbyrdslov. Efter den lov kan straffe idømt i et andet nordisk land fuldbyrdes i et andet land. De andre nordiske lande har enslydende love, der giver mulighed for at fuldbyrde straffe idømt i Danmark i disse lande. Efter disse love er det alene domslandets regler, der er afgørende for, om en straf kan fuldbyrdes i et andet nordisk land. Fuldbyrdeslandet kan altså ikke uden videre nægte at overtage fuldbyrdelsen af den straf med den begrundelse, at der er indtrådt forældelse efter fuldbyrdeslandets regler.

Ændrer vi de danske regler, så forældelsesfristerne afbrydes, hvis den dømte unddrager sig fuldbyrdelsen, kan det derfor få betydning for de andre nordiske landes fuldbyrdelse af danske straffedomme.

Vi vil derfor ikke uden videre ændre de danske regler på dette område. De fælles nordiske regler betyder selvsagt ikke, at vi i Danmark er afskåret fra at ændre vore forældelsesregler,